

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra O.T.

Citation: Andersen, H. C.: "O.T.", i Andersen, H. C.: *O.T.*, udg. af Mogens Brøndsted , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1987, s. 186. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-andersen04val-shoot-idm140137148986624/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: O.T.

været et ubetaleligt Skuespil, at see denne Flugt: *Eva* i Spidsen og Hr. *Thostrup* der foer forbi, for at aabne Ledet.

Louise var bleg som en Død, hun rystede over sit hele Legeme; Veninden hvilede Arme og Pande op mod et Træ og trak tungt Veiret.

»Bul!» raabte endnu *Sophie* og loe.

»Men hvor er *Eva*?» spurgte *Otto*, og raabte hendes Navn.

»Hun løb foran mig!» sagde *Louise*. »Hun staaer vist ogsaa ved et Træ og samler Kræfter.»

»*Eva*!» raabte *Sophie*. »Hvor bliver min Helt: »*I want a hero!*«*

Otto gik tilbage for at søge efter hende. I det samme kom *Vilhelm*.

Kammerjunkerens beklagede, at han ikke havde faaet det Væddeløb at see; og nu fortalte han ham Historien.

»O, kom dog! kom dog!» hørte man *Otto* raabe. De fandt ham knælende i det høie Græs. *Eva* laae udstrakt paa Jorden, hun var hvid i Ansigtet, som en Død, hendes Hoved hvilede paa *Ottos* Skjød.

»Gud i Himlen!» raabte *Vilhelm* og kastede sig ned foran hende. »*Eva, Eva!* o hun er død! det er din Skyld, *Sophie!* Du har dræbt hende!» Bebreidende fæstede han sit Blik paa Søsteren, hun brast i Graad og skjulte sit Ansigt med Hænderne.

Otto løb til Bondehuset og bragte Vand. *Peer Krøbling* selv hoppede, som en Bjergpusling, bag efter ham, mellem de høie Nælder og store Skræpper, der af og til sloge sammen over ham.

Kammerjunkerens tog *Eva* paa sine stærke Arme og bar hende til Bondehuset, *Vilhelm* slap ikke hendes Haand. De øvrige fulgte tause efter.

»See at faae hende hjem!» sagde *Vilhelm*, »selv vil jeg hente Lægen!» og han styrtede ud af Huset, foer gennem Skoven, hen til Gaarden, hvor han befalede et Par Karle at bringe en Bærestol til den Syge; fik derpaa en af de letteste Vogne forspændt, satte sig selv i den som Kudsk, og jog afsted mod *Nyborg*, den nærmeste By, der dog var næsten tre Mile borte.

Sophie var utræstelig. »Det er min Skyld!» sagde hun og græd.

Otto fandt hende sidende udenfor Huset ved Hyldebusken. I hun kunde ikke udholde at see *Evas* Bleghed.

* *Byrons Don Juan.*